

"במהלך הלחימה הגיעו בעיות מהשטח ודרישות, והמפתחים הביאו פתרונות מדהימים"

סמ"ר נ', בת 21 מירושלים
תוכניתנית ביחידת מצפן, בוגרת תיכון "אור תורה" ומכינת צהלי

דאגנו להישאר בקשר, בטלפון או אפילו בהודעות ווטסאפ - ולשמוח גם בזה.

על אילו כלי התמודדות הייתן ממליצות לחיילות?

עדי: להרים את המבט, לראות את התמונה הגדולה ולחשוב בתקווה. לראות את הכאב כצירי לידה או כחבלי משיח. והכי חשוב - לא ליפול לשיח מפלג ומקטב. לחיילות דתיות יש תפקיד קריטי ביצירת חיבורים - בין דתיים לחילונים, בין ימין לשמאל. אתן גשר, והיום זו אחת המשימות החשובות ביותר לקיומה של החברה הישראלית.

נ': להבין שאנחנו חלק ממשהו גדול מאיתנו. אנחנו עושות היסטוריה, גם אם ביום-יום זה לא תמיד נראה בשטח. ולהכיר שיש לנו תפקיד חשוב בצבא בתור בנות דתיות. מסתכלים עלינו מהצד, וצמאים באמת להכיר את העולם שממנו אנחנו באות ושהם פחות חשופים אליו. יש לנו יכולת להשמיע את הצד שלנו ולהוכיח שכולנו חלק מהחברה ותורמות במידה שווה.

נ', ספרי על הזדמנויות שקרו לך בעקבות התפקיד.

להיות משמעותית עבור אנשים אחרים. לשמוע מהשטח על דברים שדורשים שיפור - ולראות אנשים מדהימים שפועלים כדי לענות על הצורך הזה. להבין כמה העולם הטכנולוגי הוא מפתח חשוב להצלחה שלנו.

מה מחזק אותך?

זמן עם חברים ומשפחה. לראות את המדינה שלנו היום לעומת לפני שנה וחצי - ואיזה דברים עצומים אנחנו עושים. זה באמת מרגש כל פעם מחדש.

צילום: אריק סולטן

סמ"ר נ' עם עדי בלוט

וחשוף - ופחות הכרתי זאת קודם.

מי עבורך שותפה לדרך?

עדי בלוט, ראש המכינה שלי. היא מסוג האנשים שכל כך אוהבים את מה שהם עושים - ולא קשה להבחין בזה מהצד. מהרגע הראשון במכינה כולנו הסתכלנו עליה בהערצה, והיא מצליחה לשלב את כל ההשקעה בכל אחת מהחניכות, יחד עם גידול משפחה ובעל בצבא. היא אחת הנשים שאני הכי שמחה שזכיתי להכיר ושאני הכי מעריכה. אני מרגישה שבאמת תמיד אפשר לפנות אליה גם אם לא דיברנו תקופה - והיא תמיד תהיה שם להתעניין ולייעץ.

עדי, איך את חווה את

השירות של נ' מאז 7.10?
מאז תחילת המלחמה, השירות של נ' הפך לעמוס מאוד. התפקיד שלה אינטנסיבי אבל למרות זאת תמיד

בעצמי לשרת בתפקיד כזה משמעותי - ולהגיע ליחידות לתכנת למערכות שמשרות כל הזמן את החיילים בשטח.

האם המלחמה גרמה לך לראות את התפקיד אחרת?

לגמרי. יצא לי לראות ולשמוע דווקא מהצד של הפיקוד על חברים בתפקיד שנרתמו לעזור לכל צורך שהיה במהלך הלחימה וחשיבה על פתרונות יצירתיים שבעבר לא היו. הגיעו בעיות מהשטח ודרישות, והמפתחים הביאו פתרונות מדהימים שמשמשים את כלל צה"ל. זה מראה את ההתקדמות הטכנולוגית של הצבא.

מה האתגרים הרוחניים?

בעיקר להיות בסביבה חילונית לגמרי. אומנם לא סגרת הרבה שבתות, אבל השיח היום-יומי בין חילונים הוא הרבה יותר פתוח

מה את עושה בצבא?

אני משרתת בצוות מפתחים ביחידת מצפן בצוות שאחראי על בנייה ותחזוק מערכות היתרי כניסה של פלסטינים לארץ. אנחנו כותבים קוד, מפתחים ומשפרים את המערכות, ונמצאים בקשר עם כלל הגורמים הרלוונטיים כדי לתת מענה מדויק לצרכים בשטח.

איך החלטת להתגייס?

התחום הטכנולוגי תמיד עניין אותי. ידעתי שיש המון תפקידים בצבא שאני יכולה לתרום בהם, וחיפשתי שירות שקשור בזה.

האם רצית להתגייס דווקא לתפקיד הזה, ומדוע?

הגעתי לקורס תכנות בלי רקע מקדים, כך שזה לא היה התפקיד שמלכתחילה רציתי. כשקיבלתי את המיון לאשכול מקצועות המחשב שמעתי ממשפחה וחברים שקשורים בזה, והבנתי שאני יכולה לאהוב את העולם הזה.

איך הגיבה הסביבה שלך להחלטה להתגייס?

המשפחה מאוד תומכת. אחותי הגדולה גם הייתה בצבא, ואני התגייסתי אחריה. המשפחה מודעת למה שאנחנו עושות ועשינו בשירות, כך שהדרך שלי הייתה פתוחה.

איך נראים הימים האלה?

אחרי הקורס יצאתי לפיקוד, והייתי מפקדת בקורס במשך שנתיים. לכן עוד לפני המלחמה הייתי בתפקיד עם שגרה מאוד אינטנסיבית. בפיקוד פחות מרגישים את המלחמה כמו בצוותים עצמם ביחידות השונות, אבל המלחמה רק מחזקת את הרצון הענק גם בחניכים וגם